

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

II. ÚS 433/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ludmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou Kadura a spol., Republiky 16, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky
(ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 (ďalej aj „napadnuté
konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že:

«Spolu s manželkou, [REDACTED] (...), namietame týmto porušenie nášho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48. ods. 2. Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie našej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6. ods. 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k akým došlo postupom Okresného súdu Žilina v konaní proti odporcom 1/ [REDACTED] (...), 2/ [REDACTED] (...), 3/ [REDACTED] (...) o protinávrrhu odporcov o zaplatenie každému po 7 293,53 eur, vedenom na tomto súde pod sp. zn. 7C/1399/1998.

Pôvodne sa odporkyne svojim protinávrrhom, podaným súdu dňa 15.4.1999, pod sp. zn. Nc 311/1999, domáhali zaplatenia po 114 183.- Sk každej z nich od [REDACTED] [REDACTED]. Súd tento protinávrrh pripustil uznesením na pojednávaní dňa 20.4.2009, teda 10 rokov od jeho podania. O tomto protinávrrhu súd najskôr rozhodol rozsudkom zo dňa 18.6.2009 tak, že ho zamietol. Po odvolaní sa odporkýň rozhodol o ňom Krajský súd Žilina uznesením 6 Co 342/2009 z 31.3.2010 tak, že zrušil výrok okresného súdu o jeho zamietnutí. Odporkyne dňa 20.4.2009 podali súdu „Podanie k č.k. 7C 1399/98, ktorým zmenili pôvodný protinávrrh z 15.4.1999 tak, že si ním žiadali „vydanie bezdôvodného obohatenia“ spôsobom „vyjadrenia“ a doplatenia „celej dlžnej sumy“, k čomu priložili „rozpis zmluvne dojednaného nájomného“. Ním sa, ako takým, súd v primeranom čase nezaoberal, povzbudil tak však odporkyne, aby dňa 11.8.2010 podali ďalšie „Podanie k č. k. 7C 1399/98“, ako „vyjadrenie a upresnenie protinávrrhu“ a žiadali súd, aby „žalobcu v rade 1/ a v rade 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne na úhradu sumy 7 292,53 EUR každej žalovanej“, teda už aj manželku [REDACTED], [REDACTED] (...). Ani týmto podaním odporkýň sa súd v primeranom čase nezaoberal, tobôž aby o ňom rozhodol. Nečinnosťou súdu tak narastalo napätie a stresy v našej rodine. Súd vo veci nariadil pojednávanie najskôr na deň 27.1.2011, odročil ho na deň 7.3.2011, no ani po toľkých už rokoch konania o protinávrrhoch odporkýň na ňom nerozhodol a v podstate bezdôvodne pojednávanie odročil na deň 14.4.2011, s odôvodnením, že „doposiaľ nebola vypočutá navrhovateľka 2/“, bez toho, aby tá bola pojatá do konania! Tak sa stresy v rodine navrhovateľov zdvojnásobili! Súd prijal na tomto pojednávaní ďalšie podanie odporkyne

1/ [REDACTED], označ, ako „K spis. zn. 7C 1399/1999“, s konečnou sumou 241 907.- Sk x 3 = 725 721.-Sk. Navrhovatelia poukazovali súdu, že zmenené protinávrhy odporkýň, z 20.4.2009, 11.8.2010 a zo 7.3.2011, a to aj osobitne písomným podaním z 5.11.2010, v ktorom je na príslušné rozdiely položkovito poukázané, na to, že nemajú nič spoločné s ich pôvodným protinávrhom, podaným súdu dňa 15.4.1999 a že sú to obsahom aj formou nové žaloby. (...)

Súd pojednávanie opätovne bezdôvodne, odročil na deň 10.11.2011. Na tomto pojednávaní sa súd zaoberal podaniami odporkýň, ako sú tu uvedené, no predovšetkým sa pán sudca opýtal ich zástupkyne, či si nežiadajú zaplatiť aj úroky z omeškania, ktoré sa v týchto ich neskôr podaných protinávrhoch nevyskytujú! Takto súd zjavne preukázal na koho strane je! Následne zást. odporkýň na pojednávaní žiadala pripustiť zmenu návrhu, ako je uvedená v jej podaní dňa 11.8.2010 + úroky z omeškania a súd, napriek skutočnosti, že uvedené podanie nemá nič spoločné s podaním odporkýň dňa 15.4.1999, takúto zmenu návrhu pripustil a v podstate „blafoval“, že „výsledky doterajšieho konania mohli byť podkladom pre konanie o zmenenom protinávrhu“! Následne súd pojednávanie odročil na deň 5.12.2011. Na ňom súd vyzval účastníkov konania na „záverečné reči“ a po nich opätovne, bez rozhodnutia vo veci, pojednávanie odročil na deň 8.12.2011, v rozpore s O.s.p., na ktorý navrhovateľ poukázal v podaní dňa 7.12.2011. (...)

V rozsudku súdu zo dňa 8.12.2011 sa súd dopustil až lapidárnych pochybení, keď namiesto odpočtu 4/7-mín z nájomného, ktoré prislúcha navrhovateľovi podľa jeho spoluvlastníckeho podielu na predmetných nehnuteľnostiach, odpočítal len 1/4-nu a dokonca ju označil za „objektívnu“. (...)

Aj takýmito lapidárnymi pochybeniami súd iba zbytočne celé konanie predlžoval. Súd tak v podstate sám vyvolal nutnosť, aby navrhovateľ vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi, k čomu došlo podaním dňa 14.12.2011. Uznesenie o nevyhlásení sudcu, JUDr. Jána Rybárika, bolo navrhovateľovi doručené dňa 14.11.2012, teda bezmála rok po podaní námietky.

V podaní zo 7.12.2011 poukázal navrhovateľ na nesprávny postup súdu, keď tento na pojednávaní dňa 10.11.2011 na ňom najskôr ukončil dokazovanie, potom vyzval účastníkov na „záverečné reči“ a následne pojednávanie odročil za účelom akéhosi „prepočítania,

s ktorým budú účastníci oboznámení“, teda opäť v podstate bezdôvodne a v rozpore s § 118, ods.3. O.s.p., ktorý stanovuje, že súd, „ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením vyzve účastníkov, aby zrhnuili svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci“, čo súd ignoroval a tak to opäť viedlo k ďalším zbytočným prietahom v konaní. Skôr už uvedené „blafovanie“ vytkol prvostupňovému súdu aj Krajský súd Žilina tým, že mu uložil aby si ujasnil (cit.) „z akých skutkových tvrdení vychádzal vzájomný návrh odporcov zo dňa 15.4. 1999 a z akých skutkových tvrdení vychádzali ich ďalšie návrhy, uplatnené dňa 20.4.2009 a dňa 11.8.2010“ a jeho rozsudok zrušil.(...) Poukazujem na ďalšiu nenáležitost zo strany súdu v tomto konaní, spočívajúcu v skutočnosti, že v rozsudku 7C/1399/1998-520 z 8.12.2011, v jeho „ostatnej časti“, vynechal odporkyňu 2/ a bol tak nútený vydať dodatok k rozsudku č. 7C/1399/1998-612 z 11.2.2013, čím sa taktiež zbytočne predĺžilo odvolacie konanie.

Zbytočné prietahy v konaní spôsobil okresný súd svojim uznesením 7C/1399/1998-604 zo dňa 30.1.2013 a to procesnou chybou, na ktorú poukázal aj Krajský súd Žilina uznesením 6Co/189/2013, ktorý uznesenie okresného súdu zrušil za jeho nesprávny postup, nakoľko sám rozhodol o zrušení návrhu.

Uvádzam, že samotný odvolací súd poukázal na nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku zo dňa 8.12.2011, ktorá skutočnosť viedla k zrušeniu tohto rozsudku uznesením Krajského súdu Žilina, zn. 6Co/188/2013 z 31.7.2013 a tak k ďalším zbytočným prietahom v konaní vo veci samej.

Okresný súd potom nariadil pojednávanie na deň 9.6.2014, teda po ďalších 14-tich mesiacoch, plných napätia a stresov v rodine navrhovateľov. Na tomto pojednávaní navrhovateľ opätovne poukázal na nesprávny postup súdu tým, že neoznačil podania odporkýň dňa 20.4.2009, z 11.8.2010 a zo 7.3.2011 ako nové žaloby, keďže ich podstata nemá nič spoločné s pôvodným podaním odporkýň zo dňa 15.4.1999 a pripustil ich ako zmeny návrhu. (...)

Ani v ten deň na pojednávaní súd vo veci nerozhodol, napriek tomu, že sme ho k tomu vyzvali osobitným podaním. (...)

Pojednávanie súd opätovne bezdôvodne odročil na deň 12.1.2015, teda o ďalších viac ako 7 mesiacov! Po tomto ďalšom bezdôvodnom odročení pojednávania napätie

a stresy v rodine navrhovateľov, v celej rodine [REDACTED], vrcholilo a súd ich svojim nenáležitým postupom dohnal do stavu tiesne a prinútil ich, aby aj za cenu určitých obetí pristúpili k spôsobe, ako tento dlhotrvajúci spor ukončiť. Preto na pojednávaní dňa 12.1.2015, nariadenom po 17-tich rokoch od podania žaloby odporkýň, v ktorej sa samé označili za „žalobcov“, navrhovateľ predniesol návrh Dohody uzatvorenej medzi súrodencami o uzmiernení, v ktorej ponúkol svojim sestrám, že im bez akéhokoľvek právneho dôvodu zaplatí každej po 3 300.-Eur, ako dar, čo je v prepočte 99 415.- Sk, teda viac, ako si ony žiadali „...nájomné v celkovej výške 82 128,70 Sk“ v ich žalobe, podanej súdu dňa 15.4.1999. (...)

Sestry však, prostredníctvom ich právnej zástupkyne, tento návrh neprijali a to mal byť zrejme dôvod pre súd na ďalšie odročenie pojednávania.

Pojednávania, nariadeného súdom na deň 23.2.2015, nemohol sa navrhovateľ zúčastniť pre jeho hospitalizáciu v nemocnici, na čom sa určite podieľali aj zbytočné prietahy súdu v tomto konaní. Ako sa však dozvedel z príslušnej zápisnice z pojednávania toho dňa, zást. odporkýň vypovedala, že sú „ochotní uzatvoriť súdny zmier medzi tým, čo navrhujeme my a niečo medzi tým, čo navrhujú navrhovatelia“ a následne súd pojednávanie odročil na deň 26.3.2015. (...)

Navrhovatelia považovali ďalšie a ďalšie odročovania pojednávaní za pre nich neúnosné a vrcholne už naplnené stresmi a pocitmi tiesne, spôsobenými zbytočnými prietahmi zo strany okresného súdu a takto dohnaní do uvedeného stavu tiesne sa napokon rozhodli zaplatiť odporkyniam to „niečo medzi“, t. j. každej z nich po 5 300.-Eur, teda spolu 15 900.- Eur. Nie však ako „súdny zmier“, ani nie akési „vyrovnanie“, pretože navrhovatelia nemali a ani nemajú sestrám navrhovateľa 1/ čo vyrovnávať. Takže tých 15 900.- Eur odporkyniam je dar! (...)

Nesprávnym úradným postupom Okresným súdom Žilina v predmetnom konaní, spočívajúci v zbytočných prietahoch v konaní 7C/1399/1998 vo veci samej, trvajúcom od dňa 14.5.1999 do 26.3.2015, t. j. po dobu 15 rokov, 10 mesiacov a 42 dní, aj ukončenému bez akéhokoľvek pričinenia sa súdu, sa cítime byť morálne, zdravotne a napokon aj finančne poškodení, keď k tomu finančnému daru a ním aj k faktickému ukončeniu nekonečného súdneho konania, sme boli dohnaní práve nesprávnym postupom Okresného súdu Žilina.

Preto za primerané zadostučinenie považujeme dvojnásobok vyplatenej sumy, t. j. 31 800.-Eur. Na základe uvedených skutočností preto navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky prijal nález, ktorým rozhodne, že

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] (...) a jeho manželky, [REDAKOVANÉ] (...) na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48, ods. 2. Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6, ods. 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní o protinávrhu odporkýň, vedenom na tomto súde pod sp. zn. 7C/1399/1998 porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ] (...) a jeho manželke, [REDAKOVANÉ] (...) priznáva finančné zadostučinenie v sume 31 900.-Eur, slovom tridsaťjedentisícdeväťsto Eur, ktoré je im Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá uhradiť trovy konania [REDAKOVANÉ] a jeho manželke, [REDAKOVANÉ] (...), v sume... Eur, na účet ich právneho zástupcu, Mgr. Eubomíra Kaduru, so sídlom ul. Republiky 16, 010 01 Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť trovy konania [REDAKOVANÉ] a jeho manželke, [REDAKOVANÉ] (...), v sume... Eur na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky v sume... Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľov vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené 26. marca 2015. Sťažovatelia sa napriek tomu na ústavný súd obrátili so svojou sťažnosťou až podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 14. mája 2015, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva a práva na súde, ktorý sťažovatelia označili za účastníka konania, už netrvalo a konanie o ich sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (*mutatis mutandis* I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovatelia sa v predmetnej veci domáhali ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená ich právna neistota, ústavný súd odmietol ich predmetnú ústavnú sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. Okrem uvedeného podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má sťažovateľ právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prieťahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch naďalej, aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovatelia - ktorí sú kvalifikovane právne zastúpení - sťažnosť na prieťahy v konaní nepodali a ani netvrdia, že ju nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu ich sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd, opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04), dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov (s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľov priznaného im podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné ich sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu neprípustnosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2015

